

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 374/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. decembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. S. L., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. Š., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 26 P 9/00 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoP 247/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. S. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. novembra 2006 doručené podanie JUDr. S. L., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie

jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 P 9/00 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoP 247/06.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: „Návrhom podaným na Okresný súd Bratislava III dňa 18. 1. 2000 žiadal navrhovateľ JUDr. L. L., B. proti sťažovateľke úpravu styku, zákaz styku, zníženie výživného a pravidelné informovanie o maloletom synovi (...). O tomto návrhu rozhodol Okresný súd rozsudkom sp. zn. 26 P 9/00-421 zo dňa 30. 5. 2006. Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie a Okresný súd postúpil spis na Krajský súd v Bratislave na ďalšie konanie pod č. 11 Co P 247/06. (...)

Krajský súd v Bratislave doposiaľ vo veci nekonal a tak ani po viac ako šiestich rokoch nie je v predmetnej veci právoplatne rozhodnuté. (...)“

Vychádzajúc z uvedených podstatných skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal krajskému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoP 247/2006 konať bez zbytočných prietáhov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 166 000 Sk, ktoré je jej krajský súd povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu a náhradu trov konania krajským súdom v lehote 15 dní od právoplatnosti nálezu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 P 9/00 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoP 247/06 dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V petite sťažnosti sťažovateľka uvádza a napáda len postup krajského súdu v citovanom konaní, z obsahu sťažnosti však vyplýva, že sťažovateľka napáda aj postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 P 9/00.

Z obsahu sťažnosti a údajov zistených ústavným súdom na krajskom súde vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 26 P 9/00-421 z 30. mája 2006 a na základe odvolania otca maloletého JUDr. Ľ. L. bol spis 27. júla 2006 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o tomto opravnom prostriedku. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 9. novembra 2006.

1. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľky). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, I. ÚS 196/05, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02) a jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľky a nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 237/04).

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že namietané porušenie základného práva sťažovateľky (ktorý treba považovať za iný zásah), zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 P 9/00 bolo ukončené vyhlásením rozsudku 30. mája 2006 a postúpením spisu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 27. júla 2006.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že lehota stanovená pre toto konanie pred ústavným súdom vo vzťahu k okresnému súdu sťažovateľke nebola zachovaná a bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podala sťažnosť ústavnému súdu (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde), a preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

2. K porušovaniu označených práv krajským súdom ústavný súd poukazuje na to, že spis bol predložený krajskému súdu 27. júla 2006 na rozhodnutie o odvolaní a sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 9. novembra 2006, t. j. tri mesiace od predloženia spisu krajskému súdu.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu

v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2006